

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2020r.

Sąd Rejonowy we Włocławku III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Alicja Sabatowska

Protokolant st. sekr. sądowy Adriana Kropielnicka

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2020r. we Włocławku na rozprawie

sprawy

z powództwa małoletniego J. W. działającego przez przedstawicielkę ustawową K. M.

przeciwko M. W.

o alimenty

1. Zasądza od pozwanego M. W. na rzecz małoletniego J. W. alimenty w wysokości po 500zł (pięćset złotych) miesięcznie płatne z góry do rąk przedstawicielki ustawowej K. M. z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia płatności którejkolwiek z kwot do dnia 10-go każdego miesiąca poczynając od dnia 01 lipca 2019r.;
2. W pozostałej części powództwo oddala;
3. Nakazuje pobrać od pozwanego M. W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego we Włocławku) kwotę 400zł (czteryście złotych) tytułem kosztów sądowych oraz 20zł (dwadzieścia złotych) za klauzulę wykonalności;
4. Koszty zastępstwa procesowego znosi wzajemnie;
5. Wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

W dniu 16 września 2019 r. do Sądu Rejonowego we Włocławku Wydział III Rodzinny i Nieletnich wpłynął pozew małoletniego J. W. działającego przez przedstawicielkę ustawową K. M. przeciwko M. W. o zasądzenie alimentów w kwocie po 1600 zł miesięcznie płatne do 10 dnia każdego miesiąca z góry do rąk matki małoletniego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności którejkolwiek z rat poczynając od dnia 01.07.2019 r.

W uzasadnieniu pozwu K. M. wskazała, że pozwany utrzymuje kontakt z małoletnim, jednak nie systematycznie ponosi koszty jego utrzymania. Od rozstania z matką dziecka przekazał na utrzymanie syna trzykrotnie kwotę po 300 zł. Odmawiał pomocy finansowej matce dziecka. Cały ciężar utrzymania małoletniego spoczywa na przedstawicielce ustawowej. Jednak ona nie ma własnego źródła dochodu, gdy zarówno ją jak i małoletniego utrzymuje jej babcia. K. M. rozpoczęła studia. J. poszedł do przedszkola. Koszty utrzymania dziecka wynoszą 2500 zł miesięcznie.

Na rozprawie w dniu 25.02.2020 r. pełnomocnik przedstawicielki ustawowej wniósł o zasądzenie alimentów w kwocie po 1600 zł miesięcznie. Pełnomocnik pozwanego uznał powództwo do kwoty po 450 zł miesięcznie. W pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony pozostawały w nieformalnym związku od marca 2018 r. do czerwca 2019 r. Pozwany w tym czasie opłacał rachunki, kupował jedzenie. Pracował w hotelu swojego ojca jako recepcjonista. Zarabiał najniższą krajową.

Małoletni J. ma 3 lata. Uczęszcza do przedszkola, za które opłata wynosi 250 zł miesięcznie plus 7 zł stawka żywieniowa za dzień. Ogólnie jest zdrowy. Ma atopowe zapalenie skóry. Małoletni do godziny 15:00 jest w przedszkolu. Później zajmuje się nim babcia. Korzysta z zajęć karate, których koszt wynosi 30 zł miesięcznie. Dziecko ma kontakt z ojcem. Rzeczy i zabawki, które otrzymuje od ojca pozostają u niego w mieszkaniu. Małoletni nie był nigdzie na wakacjach czy feriach. Dziecko jeden raz było u stomatologa. Wizyta kosztowała 100 zł.

Dziecko ma odłożone 1500 zł. Pieniądze znajdują się na koncie przedstawicielki ustawowej.

Matka małoletniego K. M. ma 25 lat. Nie ma wyuczonego zawodu. Nie posiada żadnych własnych źródeł utrzymania. Pozostaje na utrzymaniu babci. Poza małoletnim J. nie ma innych dzieci. Na dziecko otrzymuje świadczenie wychowawcze 500 zł miesięcznie. Od pozwanego otrzymuje po 500 zł miesięcznie.

Miała przerwę w edukacji. Powtarzała gimnazjum. Ukończyła liceum bez zdania matury. Przez 5 lat nie uczyła się i nie pracowała. Dopiero w 2019 r. zdała maturę. W październiku 2019 r., po 5 latach od ukończenia liceum, podjęła studia w systemie dziennym na kierunku filologia angielska. Studia są bezpłatne.

Mieszka z synem. Babcia opłaca czynsz za mieszkanie i inne świadczenia.

Jest właścicielką samochodu O. (...) rocznik 2009.

Dowód: zeznania przedstawicielki ustawowej K. M. k. 95-95v e-protokół z dnia 25.02.2020 r., k. 97v,

odpis skrócony aktu urodzenia małoletniego k. 7,

zaświadczenie Powiatowego Urzędu Pracy we W. k. 43,

zaświadczenie z Państwowej Uczelni Zawodowej we W. k. 45,

harmonogram zajęć k. 46, 48-52,

zaświadczenie (...) we W. k. 57,

kserokopia historii zdrowia i choroby małoletniego k. 65-67,

faktura za badanie dermatologiczne k. 68,

paragony na zakup leków, odzieży k. 69-81,

zaświadczenie z przedszkola k. 82,

opis zajęć karat k. 83.

Pozwany M. W. ma 40 lat. Nie ma zawodu. Uznał dziecko przed kierownikiem USC.

Pozwany nie ma innych dzieci na utrzymaniu. Jest zatrudniony u swojego ojca jako recepcjonista w hotelu. Jego zarobki z tego tytułu wynoszą 2600 zł brutto miesięcznie (około 1900 zł netto). Wcześniej przez 10 lat pracował w Holandii. Wrócił w 2018 r. i pracował „na czarno” za 1500 zł miesięcznie. Oprócz tego do grudnia 2018 r. pobierał zasiłek z Holandii.

Mieszka sam. Czynsz za mieszkanie wynosi 450 zł, energia 140 zł co drugi miesiąc, woda 50 zł miesięcznie, gaz jest wliczony w czynsz, telewizja i internet. Nie ponosi kosztów wyżywienia. Stołuje się u rodziców. Nie płaci rodzicom odstępnego. Na paliwo wydaje 200 zł

Raz w tygodniu widuje się z synem. Przekazuje dziecku zabawki, słodycze. Od października 2019 r. płaci po 500 zł alimentów na małoletniego.

Posiada samochód O. (...) rocznik 2010.

Dowód: zeznania pozwanego M. W. k. 97-97v,

zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach k. 42,

pismo Powiatowego Urzędu Pracy we W. k. 54.

Sąd zważył, co następuje:

Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dziecka stanowi konkretyzację określonego w art. 96 kro obowiązku troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i należytego przygotowania go do pracy zawodowej. Obowiązek ten nie jest ograniczony żadnym terminem, a w szczególności - dojściem przez alimentowanego do pełnoletności, ani nie jest uzależniony od osiągnięcia przez uprawnionego określonego stopnia wykształcenia. Obowiązek alimentacyjny wygasa z chwilą osiągnięcia przez dziecko odpowiedniego stopnia fizycznego i umysłowego rozwoju, potrzebnego do usamodzielnienia się i do uzyskania środków utrzymania z własnej pracy i z własnych zarobków.

W myśl art. 133 § 1 kro rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania, przy czym zakres świadczeń alimentacyjnych należy oceniać w kontekście art. 135 § 1 kro. Przepis ten określa wzajemną zależność świadczeń alimentacyjnych od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego, natomiast w § 2 stanowi, iż wykonywanie obowiązku alimentacyjnego może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o utrzymanie i wychowanie uprawnionego. Tylko zupełny brak możliwości zarobkowych i majątkowych zwalnia rodziców od obowiązku alimentacyjnego względem dzieci. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego należy zaś rozumieć potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu – odpowiedni do jego wieku i uzdolnień – prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy.

Małoletni J. ma 3 lata. Uczęszcza do przedszkola. Miesięczna opłata za przedszkole wynosi około 400 zł plus 30 zł za karate. Mieszka z matką. Choruje na atopowe zapalenie skóry. Usprawiedliwione koszty utrzymania małoletniego obejmują przede wszystkim zakup wyżywienia, ubrań, środków higienicznych, zabawek, edukację, leczenie oraz rozrywkę. Nie sposób zaprzeczyć, iż wskazane powyżej potrzeby nie są usprawiedliwione. Łącznie koszty utrzymania małoletniego oscylują w granicach 1000-1100 zł miesięcznie.

Jeśli chodzi o sytuację materialną matki małoletniego to wskazać należy, iż jest ona dość trudna. K. M. nigdzie nie pracuje. Nie ma żadnych własnych dochodów. Mieszka sama z synem. Nie ma innych małoletnich dzieci na utrzymaniu. Świadczenia mieszkaniowe opłaca jej babcia. Na dziecko otrzymuje alimenty od pozwanego i świadczenie wychowawcze. Łącznie jest to kwota 1000 zł miesięcznie. Należy podnieść, że to nie kto inny, a matka dba o prawidłowy fizyczny i duchowy rozwój małoletniego syna, z czym wiąże się nakład osobistej pracy wychowawczej. To ona zapewnia małoletniemu mieszkanie i wyżywienie. Główny ciężar wychowania małoletniego J. spoczywa tylko na niej.

Niemniej jednak należy zauważyć, że przedstawicielka ustawowa nie posiadając żadnych dochodów rozpoczęła po 5 latach, od ukończenia szkoły średniej, studia. Przez ten czas nigdzie nie pracowała i nie uczyła się. Przez ten czas mogła zdobyć wyuczony zawód i aktualnie posiadać zatrudnienie, które pozwoliłoby uzyskiwać stałe, własne dochody, zdobywać doświadczenie w pracy zarobkowej i podnosić kwalifikacje, a nie korzystać z środków finansowych babci.

Ponadto wskazać też trzeba, że dochodzona kwota alimentów jest zawyżona, gdyż przedstawicielka ustawowa nie wykazała, aby ponosiła wydatki na wyjazdy wakacyjne czy ferie dziecka. Znamiennym też jest fakt, że małoletni J. posiada zgromadzone środki finansowe w kwocie 1500 zł, które K. M. przechowuje na swoim koncie bankowym. Uznać więc należy, że przedstawicielka ustawowa jest zatem w stanie odkładać dla małoletniego środki pieniężne, które mogą być przeznaczone na bieżące utrzymanie dziecka.

Ustalając jednak obowiązek alimentacyjny sąd każdorazowo musi się kierować nie tylko usprawiedliwionymi potrzebami osoby uprawnionej, ale również możliwościami zarobkowymi strony zobowiązanej. Zakres obowiązku alimentacyjnego uzależniony jest każdorazowo od zarobkowych możliwości zobowiązanego. Z tym, że przez pojęcie „możliwości zarobkowych i majątkowych” zobowiązanego, rozumieć należy nie tylko i nie tyle dochód rzeczywiście pozyskiwany z posiadanego majątku, co dochód, który zobowiązany powinien pozyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem o możliwościach płatniczych pozwanego nie decydują jego rzeczywiste dochody, albo ich brak, ale realne możliwości zarobkowe, które mógłby osiągnąć przy pełnym i wszechstronnym wykorzystywaniu sił fizycznych i umysłowych. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody - uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 roku, sygn. III CZP 91/86, OSNC 1988/4/42/1.

Zdaniem Sądu ocenić należy, iż pozwany M. W. ma możliwości majątkowo-zarobkowe sprostania ustalonemu wyrokiem obowiązkowi alimentacyjnemu. Przede wszystkim pozwany uznał powództwo do kwoty 450 zł miesięcznie. Zdaniem sądu jest to jednak kwota niewystarczająca na utrzymanie małoletniego J., który jest w okresie intensywnego rozwoju. Poza tym należy wskazać, iż pozwany do niedawna pracował za granicą przez 10 lat, co z pewnością pozwoliło mu na zgromadzenie oszczędności. Natomiast obecnie pozwany posiada stałą pracę zarobkową u swojego ojca z wynagrodzeniem około 1900 zł netto miesięcznie. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie ponosi kosztów na wyżywienie, gdyż stołuje się w hotelu, w którym pracuje. Opłaty mieszkaniowe wynoszą około 600 zł miesięcznie. Należy zwrócić też uwagę, że pozwany jest osobą w sile wieku i zdrową. Nie ma przeciwwskazań lekarskich do wykonywania pracy. Oprócz małoletniego J. nie ma innych dzieci. Ma regularny kontakt z synem.

Co prawda nie posiada wyuczonego zawodu, niemniej jednak nie można pominąć faktu, iż pozwany ma szereg możliwości polepszenia swojej sytuacji finansowej poprzez podjęcie innej pracy zarobkowej z wyższym wynagrodzeniem, o czym świadczy teść pisma PUP we W. z dnia 11.12.2019 r. Urząd Pracy we W. podał, że od stycznia 2019 r. dysponował bardzo dużą ilością ofert pracy dla mężczyzn bez kwalifikacji zawodowych. Zatem M. W. miał możliwość zdobycia zawodu i podniesienia swoich kwalifikacji zawodowych. Poza tym mając na utrzymaniu małoletniego syna winien poszukać zatrudnienia z wyższym wynagrodzeniem. To zdecydowanie poprawiłoby jego sytuację materialną.

Zaakcentowania wymaga, że przesłankę możliwości majątkowo-zarobkowych należy surowiej oceniać w wypadku obowiązku alimentacyjnego rodziców wobec niesamodzielnego dziecka (zwłaszcza małoletniego), aniżeli w wypadku innych kategorii podmiotów zobowiązanych do alimentacji. Szczególnie bliski stosunek rodziców oraz naturalna zależność dziecka powoduje, że od rodziców wymaga się podjęcia większego, wzmożonego wysiłku dla zaspokojenia potrzeb dziecka, niż ma to miejsce w stosunkach pomiędzy innymi podmiotami. W konsekwencji rodzice powinni dzielić się z dziećmi nawet dość skromnymi dochodami. Pogląd taki uznać należy za bezsporny, zarówno w judykaturze (przykładowo: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 r., sygn.: III CZP 46/75, opubl. w: OSNCP 1976/9 poz. 184, Monitor Prawniczy - Zestawienie Tez 2000/2, s. 114) jak i doktrynie (przykładowo: T. Smyczyński, Prawo rodzinne i opiekuńcze, Warszawa 2005, s. 267). To, że pozwany zarabia najniższą krajową będąc zatrudnionym u swojego ojca, nie zwalnia go w żadnym razie od systematycznej pomocy finansowej wobec syna albowiem obowiązek alimentacyjny obciąża go do momentu, kiedy małoletni powód będzie w stanie samodzielnie się utrzymać. Trzeba jednak mieć na uwadze, że pozwany kupuje dziecku prezenty, słodczyce oraz regularnie spotyka się z synem.

W związku z powyższym zasadność żądania zasądzenia alimentów w przedmiotowej sprawie nie budzi w ocenie sądu wątpliwości. Analizując przedstawione powyżej okoliczności sprawy sąd doszedł do przekonania, iż wysokość

obowiązku alimentacyjnego pozwanego M. W. względem małoletniego J. winna kształtować się na poziomie po 500 zł miesięcznie, płatne do rąk matki małoletniego powoda z ustawowymi odsetkami od dnia 01 lipca 2019 r., zgodnie z żądaniem pozwu. Za takim rozstrzygnięciem przemawia poziom usprawiedliwionych potrzeb małoletniego J., zwłaszcza w zakresie wyżywienia, ubrania i edukacji. Powyższa kwota odpowiada również możliwościom zarobkowym i majątkowym pozwanego, które są górną granicą świadczeń alimentacyjnych, choćby nawet nie zostały w tych granicach pokryte wszystkie usprawiedliwione potrzeby uprawnionego do alimentacji (wyrok Sądu Najwyższego z 20 stycznia 1972 roku, sygn. akt III CRN 470/71). W pozostałej części sąd powództwo oddalił uznając je za zbyt wygórowane.

Wydając orzeczenie w przedmiotowej sprawie, sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na zeznaniach stron K. M. i M. W. oraz dokumentach i zaświadczeniach dołączonych do akt sprawy. Zeznania stron sąd co do zasady uznał za wiarygodne, albowiem, żadna ze stron nie zaprzeczyła w sposób skuteczny twierdzeniom strony przeciwnej. Tymczasem zgodnie z przepisem art. 230 k.p.c. w sytuacji, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o określonych faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może uznać te fakty za przyznane. Jednocześnie podkreślić należy, iż zeznania wyżej wymienionych znajdują potwierdzenie w dokumentach przez nich przedłożonych.

Sąd pominął wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka M. M. i D. W., albowiem okoliczności, na które zostali powołani świadkowie zostały wyjaśnione w zeznaniach stron.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowi art. 133 § 1 kro w zw. z art. art. 135 § 1 kro, natomiast w zakresie oddalonego powództwa art. 133 § 1 kro w zw. z art. art. 135 § 1 kro a contrario.

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 4 i z art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 785 j.t.) sąd nakazał pobrać od pozwanego M. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 zł tytułem kosztów sądowych oraz kwotę 6 zł za klauzulę wykonalności.

Na podstawie art. 100 k.p.c. sąd zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. wyrokowi w punkcie 1. nadano rygor natychmiastowej wykonalności.